

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหาข้อวิกฤติและจุดอ่อนของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยของหลายประเทศ ได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ เยอรมนี ฝรั่งเศส ออสเตรเลียและญี่ปุ่นที่สร้างปัญหาให้แก่สังคมประชาธิปไตย เพื่อเป็นข้อสังเกตให้ผู้ที่รักประชาธิปไตยหาทางแก้ไข ภัยอันตรายใหญ่หลวงที่จะคุกคามบ่อนทำลายระบอบประชาธิปไตยให้สูญสลายไปได้ดังที่เคยเป็นมาแล้วในอดีต (อมร รักษาสัตย์ และคณะ. 2544 : 6) ได้แก่ (1) ความสมดุลระหว่างประโยชน์ส่วนตัวกับประโยชน์ส่วนรวม ประเทศประชาธิปไตยมีขนาดใหญ่ มีพลเมืองมาก และมีความมั่งคั่งมากประชาชนจึงมีความรู้สึกมั่นคงปลอดภัยจึงประมาทมองไม่เห็นภัยจากการคุกคามของฝ่ายอื่น ประชาชนที่อ่อนแอต่างหวังพึ่งพารัฐ โดยใช้วิธีรวมตัวกันเรียกร้องเพื่อรองรับเสรีภาพของตนเมื่อได้ขยายวงกว้างเกินไปทำให้เกิดปัญหาสังคม ความมั่นคงส่วนบุคคล โดยส่วนรวมจึงลดน้อยลง สิทธิและ โอกาสที่ไม่เท่าเทียมกันทำให้รายได้ระหว่างคนรวยกับคนจนมีช่องว่างห่างกันออกไป (2) ข้อบกพร่องของสถาบันประชาธิปไตยแบบมีผู้แทนราษฎร กรณีมีการเลือกตั้งต้องมีการลงทุนลงแรงมาก ทุกครั้งจะต้องมีการกล่าวหากันว่ามีการซื้อคะแนนเสียงผลการเลือกตั้ง โดยไม่มีพรรคใดได้คะแนนเสียงข้างมากทำให้มีการจัดตั้งเป็นรัฐบาลผสม ไม่สามารถบริหารงานได้ด้วยความมั่นใจตนเอง (3) การควบคุมของฝ่ายบริหารและฝ่ายข้าราชการประจำเพื่อให้รัฐบาลเป็นรัฐบาลของเพื่อประชาชนที่แท้จริง ความไม่มั่นคงของการเมืองเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงรัฐบาลบ่อยทำให้ข้าราชการซึ่งมีหน้าที่บริการรับใช้ประชาชนสามารถทำการ โดยอิสระมากขึ้น นโยบายและคำสั่งของฝ่ายการเมืองซึ่งต้องอาศัยข้าราชการเป็นผู้ปฏิบัติจึงไม่มีประสิทธิภาพ เกิดคอร์รัปชันในวงราชการ และ (4) การต่อสู้กับภัยคุกคามจากภายนอกและภายใน เพราะระบอบประชาธิปไตย ไม่ได้เป็นระบอบที่ตั้งขึ้นเพื่อคิดจะขยายอาณาเขตหรือแม้แต่ป้องกันการรุกรานของลัทธิอื่น

ปัญหาความไม่มั่นคงของการปกครองในระบอบประชาธิปไตยไทย ทำให้เกิดกระบวนการล้มล้างรัฐบาล การอ้างสาเหตุซ้ำ ๆ ในการก่อกบฏ การปฏิวัติและการรัฐประหารในประเทศไทยนับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475-2541 เรียกกันว่าวงจรอุบาทว์ อ้างว่าเกิดจากสถานการณ์ของประเทศด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมมีความเสื่อม

โทรมลงจนเกิดความเสียหายแก่ประเทศชาติเพิ่มขึ้น ด้านการเมืองรัฐสภามีความแตกแยกแม้จะเป็นนักการเมืองที่อยู่ในพรรคเดียวกันก็ตาม เป็นการพันวิสัยที่ระบอบประชาธิปไตยจะดำเนินไปตามวิถีทางตามรัฐธรรมนูญได้ รัฐบาลมีพฤติการณ์การจู่ร้ายลู่ร้ายหลงโดยฉวยโอกาสอาศัยอำนาจตามตำแหน่งหน้าที่ทางการเมืองแสวงหาประโยชน์ให้กับตนเองและพรรคพวกอย่างรุนแรง รัฐบาลไม่สามารถปราบปรามการทุจริตในวงราชการได้เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมโทรมในระบบราชการ และการอ้างเพื่อดำรงไว้ซึ่งความมั่นคงของสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ (เชาวนะ ไตรมาศ. 2541 : 19) ปัญหาการปกครองในระบอบประชาธิปไตยยังคงมีต่อเนื่อง คือการไร้เสถียรภาพของระบบการเมือง ทำให้เกิดความชะงักงันในการแก้ปัญหาสำคัญ ๆ ของประเทศ การขาดเสถียรภาพของรัฐบาลและรัฐสภา การจัดตั้งรัฐบาลผสมทำให้ขาดความร่วมมือ การเมืองอ่อนแอทำให้ถูกระบบราชการไทยครอบงำระบบการเมือง ครอบงำฝ่ายนิติบัญญัติ ครอบงำต่อกระบวนการยุติธรรม และระบบราชการไทย ผูกขาดและควบคุมการดำเนินงานของสื่อมวลชน (ทินพันธุ์ นาคาตะ. 2543 : 36) บทสรุปจากการเสวนาวิชาการ : ปัญหาประชาธิปไตยกับรัฐชาติ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมเชิงวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 8 (พ.ศ. 2550) “ประชาธิปไตยสมัยใหม่ซึ่งไม่ใช่ประชาธิปไตยแบบกรีก เมื่อ 2,000 ปีที่ผ่านมามันไม่เหมือนเดิม มันเปลี่ยนรูปร่างไปแล้ว เป็นประชาธิปไตยตัวแทน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้น ไม่ใช่มีมาก่อน มันมีเรื่องใหม่ ๆ ที่ถูกสร้างขึ้น ไม่ว่าจะเป็นพรรคการเมือง ระบบการหาเสียง ระบบการลงคะแนน กกต. แล้วสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไปมหาศาลคือ ประชาธิปไตยสมัยใหม่มันต้องอยู่กับคนเป็นหกสิบล้านคน ร้อยล้าน พันล้าน ในสถานะที่เปลี่ยนแปลงไปแบบนี้ ประชาธิปไตยในโลกสมัยใหม่ก็ต้องเข้าไปอยู่กับระบบความสัมพันธ์ของสถาบันด้วย ต้องผูกตัวเองกับสถาบันที่เป็นจริง ก็คือ อำนาจอธิปไตย ระบบราชการ ระบบประมุขของรัฐ กองทัพ (นครินทร์ เมฆไตรรัตน์. 2548 : 12)

ปัญหาของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย จำเป็นต้องศึกษาวัฒนธรรมทางการเมือง (Political Culture) หรือเป็นการศึกษาค่านิยมทางการเมือง หมายถึง สิ่งที่คนทั่วไปเข้าใจว่าเป็นทัศนคติ หรือความคิดเห็น ค่านิยมอาจหมายถึง ความสนใจ (Interests) ความพึงพอใจ (Pleasures) ความชอบ (Likes) ความนิยม (Preferences) หน้าที่ (Duties) พันธกรณี (Moral Obligations) ความปรารถนา (Desires) ความอยาก (Wants) ความต้องการ (Needs) ความแค้นหน่าย (Aversions) และความดึงดูด (Attractions) หรือความรู้สึกอื่น ๆ ซึ่งมนุษย์เชื่อและยึดถือเอาไว้เป็นแนวทางเลือก ด้วยเหตุนี้การศึกษาค่านิยมทางการเมือง คือ การศึกษาวัฒนธรรมทางการเมือง ได้แก่ แนวความคิดเกี่ยวกับสิ่งที่พึงปรารถนาซึ่งมีอิทธิพลใน

การเลือกประเพณีปฏิบัติ รวมไปถึงสิ่งไม่พึงปรารถนาและนำมาซึ่งการหลีกเลี่ยง ไม่ปฏิบัติด้วย วัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยเป็นฐานรากของการพัฒนาระบบการปกครอง แบบประชาธิปไตย โครงสร้างและกระบวนการทางการเมืองจะต้องมีการออกแบบเพื่อให้มีการ พัฒนาระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ต่อเนื่องและยั่งยืน การมีรัฐธรรมนูญและ กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเป็นองค์ประกอบแต่เพียงอย่างเดียวไม่สามารถจะพัฒนาระบบ การปกครองแบบประชาธิปไตยให้ต่อเนื่องและยั่งยืนได้ จำเป็นจะต้องมีพื้นฐานที่มั่นคงนั้นคือ การมีวัฒนธรรมการเมืองแบบประชาธิปไตย (ลิขิต ชีรเวคิน. 2555 : ออนไลน์)

ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามได้ผ่านการเรียนรู้วัฒนธรรมทางการเมือง แบบประชาธิปไตยนับถึงปัจจุบันเป็นเวลา 78 ปี เท่า ๆ กับการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง ของประเทศไทยจากระบบสมบูรณาญาสิทธิราชเป็นระบอบประชาธิปไตย เพราะเหตุว่า เทศบาลเมืองมหาสารคามได้จัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2478 วัฒนธรรมทางการเมืองของประชาชน คงยังต้องอยู่กับพัฒนาการวัฒนธรรมการเมืองท้องถิ่นหรือ “ห้วงไซ้” 5 รูปแบบ ประกอบด้วย ห้วงไซ้ที่ 1 : องค์กรชุมชน : วัฒนธรรมการเมืองแบบสมาคมดั้งเดิม (Traditional Civic Culture) ห้วงไซ้ที่ 2 : กำนันผู้ใหญ่บ้าน : จุดเริ่มต้นวัฒนธรรมการเมืองแบบรวมศูนย์-แนวคิ่ง ห้วงไซ้ที่ 3 : การล่มสลายและเปลี่ยนรูปขององค์กรชุมชน : จากองค์กรอิสระเป็นองค์กรลูกข่ายของส่วน ราชการ ห้วงไซ้ที่ 4 : ท้องถิ่นในฐานะเป็น “ฐานเสียง” ของการเมืองระดับชาติ ห้วงไซ้ที่ 5 : องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นจุดเริ่มต้นของการเมืองระบบตัวแทน (ฉัตรทิพย์ นาถสุภา. 2551 : 11) รูปแบบแผนวัฒนธรรมการเมืองท้องถิ่นที่แตกต่างกัน โดยจำแนกได้เป็น 3 แบบ คือ (1) วัฒนธรรมการเมืองแบบปรีภษาหารือ ซึ่งพัฒนามาจากความโดดเด่นของการเมืองคกร ชุมชนที่เข้มแข็ง (2) วัฒนธรรมการเมืองแบบแข่งขัน-ทำลายล้าง ซึ่งพัฒนามาจากการแย่งชิง และยึดครองฐานเสียงและผลประโยชน์ทางการเมืองระหว่างกลุ่มการเมืองในระดับชาติและ ท้องถิ่น และ (3) วัฒนธรรมการเมืองแบบรวมศูนย์-ผูกขาดอำนาจทางการเมือง ซึ่งพัฒนามาจาก การรวมศูนย์อำนาจและการจัดระบบความสัมพันธ์ทางการเมืองการปกครองแนวคิ่งในอดีต แบบแผนวัฒนธรรมการเมืองของท้องถิ่นมีความสัมพันธ์กับขีดความสามารถในการริเริ่ม นโยบายการพัฒนาใหม่ ๆ ของท้องถิ่นค่อนข้างชัดเจน (จรัส สุวรรณมาลา. 2546 : บทนำ) และหากจะวิเคราะห์แยกแยะถึงพฤติกรรมที่เป็นตัวสะท้อนวัฒนธรรมทางการเมืองที่เกี่ยวข้อง กับการเลือกตั้ง มีประเด็นต่าง ๆ ที่น่าสนใจ ดังนี้ (1) ระบบอุปถัมภ์ (2) การมองประโยชน์ เฉพาะหน้า (3) การรับเงินแล้วต้องลงคะแนนให้ (4) ความเกรงอกเกรงใจที่ได้รับปากว่าจะ ลงคะแนนให้ (5) การเลือกคนที่รู้จักสนิทสนมมากกว่านโยบาย (6) แม้ว่านโยบายจะดีการรับ

เงินยังดีกว่า (7) เลื่อนนักการเมืองแม้ไม่ดีแต่ให้ประโยชน์ดีกว่า (8) ความสนใจในการติดตามข่าวสารการเมืองอยู่ในขอบเขตที่แคบ (9) การเมืองเป็นเรื่องไกลตัว การทำการเมืองเป็นเรื่องของผู้แทนและ (10) การมีส่วนร่วมทางการเมืองอยู่ในระดับจำกัด (สมชัย ศรีสุทธิยากร. 2531 : 26)

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม อันนำไปสู่การพัฒนากระบวนการปกครองแบบประชาธิปไตยต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม
3. เพื่อศึกษาข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเสริมสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม

สมมุติฐานการวิจัย

1. วัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคามอยู่ในระดับสูง
2. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคาม จำแนกตามเพศ อายุสถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพรายได้ต่อเดือน ความรู้ความเข้าใจในระบบประชาธิปไตย ทศนคติทางการเมืองแบบประชาธิปไตย และค่านิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคาม ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัยแยกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา

ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคามซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวคิดของ สมบัติ ชำรงชัยวงศ์ (2542 : 267-270) ประกอบด้วย ความเชื่อมั่นและศรัทธาในระบอบประชาธิปไตยโดยการยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่างความไว้วางใจและยอมรับความสามารถของบุคคลอื่น การเห็นคุณค่าของการมีส่วนร่วมทางการเมืองการเคารพในกติกาและกฎระเบียบที่เป็นประชาธิปไตยความสนใจและติดตามกิจกรรมทางการเมืองและการวิพากษ์วิจารณ์ทางการเมืองอย่างสร้างสรรค์

2. ด้านตัวแปร

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย ประกอบด้วย

2.1.1 เพศ

2.1.2 อายุ

2.1.3 สถานภาพ

2.1.4 ระดับการศึกษา

2.1.5 อาชีพ

2.1.6 รายได้ต่อเดือน

2.1.7 ความรู้ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตย

2.1.8 ทศนคติทางการเมืองแบบประชาธิปไตย

2.1.9 ค่านิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ วัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยของประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคามซึ่งผู้วิจัยได้ประยุกต์แนวคิดของ สมบัติ ชำรงชัยวงศ์ (2542 : 267-270) ประกอบด้วย

- 2.2.1 ความเชื่อมั่นและศรัทธาในระบอบประชาธิปไตย
- 2.2.2 การยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง
- 2.2.3 ความไว้วางใจและยอมรับความสามารถของบุคคลอื่น
- 2.2.4 การเห็นคุณค่าของการมีส่วนร่วมทางการเมือง
- 2.2.5 การเคารพในกติกาและกฎระเบียบที่เป็นประชาธิปไตย
- 2.2.6 ความสนใจและติดตามกิจกรรมทางการเมือง
- 2.2.7 การวิพากษ์วิจารณ์ทางการเมืองอย่างสร้างสรรค์

3. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 ประชากร (Population) ประชากรที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ คือ ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม ผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคาม จำนวน 27,150 คน (สำนักบริหารการทะเบียน กรมการปกครอง, 2555, ออนไลน์)

3.2 กลุ่มตัวอย่าง (Sample) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้คือประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามผู้มีสิทธิ์เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคาม ซึ่งได้จากการคำนวณตามสูตรของ ทาโร ยามานะ (Taro Yamane, 1973 : 727 ; อ้างใน รังสรรค์ สิงหเลิศ, 2551 : 70) และการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

4. ด้านพื้นที่

ทำการศึกษาในพื้นที่เขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม ประกอบด้วยพื้นที่ชุมชนรวม 30 ชุมชน แบ่งชุมชนตามเขตเลือกตั้งออกเป็น 3 เขต

5. ด้านระยะเวลา

ระหว่างเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2555 – เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2555

นิยามศัพท์เฉพาะ

วัฒนธรรมทางการเมือง หมายถึง แบบแผนของทัศนคติทางการเมืองและค่านิยมทางการเมือง ประกอบด้วย

1. ความเชื่อมั่นและศรัทธาในระบอบประชาธิปไตย หมายถึง การได้รับการปลูกฝังให้มีความรู้และความเข้าใจในคุณค่าของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

ที่ประกอบด้วยหลักการสำคัญ 5 ประการ คือ หลักอำนาจอธิปไตยของปวงชน หลักเสรีภาพ หลักความเสมอภาค หลักกฎหมาย และหลักเสียงข้างเสียงมาก

2. การยอมรับความคิดเห็นที่แตกต่าง หมายถึง การไม่ยึดมั่นในความคิดเห็นของตนเป็นใหญ่ จนไม่รับฟังความคิดเห็นหรือเหตุผลของผู้อื่น

3. ความไว้วางใจและยอมรับความสามารถของบุคคลอื่น หมายถึง การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีความเสมอภาคเท่าเทียมกันในการพัฒนาตนเอง ดังนั้น แม้บุคคลจะมีความสามารถแตกต่างกัน แต่โอกาสที่เท่าเทียมกันจะทำให้บุคคลสามารถพัฒนาทักษะเพื่อบรรลุความสำเร็จในการมีชีวิตที่ดีได้อย่างเสมอภาคกัน

4. การเห็นคุณค่าของการมีส่วนร่วมทางการเมือง หมายถึง เพื่อแสดงว่าประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ประชาชนจะต้องแสดงออกซึ่งการเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย โดยการมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างแท้จริง

5. การเคารพในกติกาและกฎระเบียบที่เป็นประชาธิปไตย หมายถึง การเคารพกติกาของสังคมโดยเคร่งครัด และเป็นการแสดงออกถึงการไม่ละเมิดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

6. ความสนใจและติดตามกิจกรรมทางการเมือง หมายถึง ความใส่ใจทางการเมือง การปกครองเพื่อมิให้นักการเมืองฉวยโอกาสใช้อำนาจไปในทางมิชอบและจะต้องมีความพร้อมในการแสดงออก

7. การวิพากษ์วิจารณ์ทางการเมืองอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การแสดงให้ผู้ปกครองตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่า ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย และผู้ปกครองมีเพียงหน้าที่ที่จะต้องกระทำเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ผู้ปกครองไม่มีสิทธิที่จะละเมิดอำนาจอธิปไตยของปวงชน

ประชาธิปไตย หมายถึง แบบการปกครองโดยยึดมติของปวงชนเป็นใหญ่ ที่ยึดหลักการปกครอง 5 ประการ ได้แก่ หลักอำนาจอธิปไตยของปวงชน หลักเสมอภาค หลักเสรีภาพ หลักกฎหมาย และหลักเสียงข้างมาก

วัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย หมายถึง ทศนคติทางการเมืองและค่านิยมทางการเมืองที่ครอบคลุมหลักการประชาธิปไตย 5 ประการ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย หมายถึง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีผลต่อวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตย ทศนคติทางการเมืองแบบประชาธิปไตยและค่านิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง คุณลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพ ระดับการศึกษา อาชีพและรายได้ต่อเดือน

ความรู้ความเข้าใจในระบอบประชาธิปไตย หมายถึง ความรู้ความเข้าใจในหลักการของระบอบประชาธิปไตยทั้ง 5 ประการ ได้แก่ หลักอำนาจอธิปไตยของปวงชน หลักเสมอภาค หลักเสรีภาพ หลักกฎหมาย และหลักเสียงข้างมาก

ทัศนคติทางการเมืองแบบประชาธิปไตย หมายถึง ความพร้อมทางจิตใจและความรู้สึกที่สั่งสมมาจากประสบการณ์อันยาวนาน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการกำหนดทิศทางที่จะตอบสนองต่อบุคคลอื่น หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่บุคคลเกี่ยวข้องอยู่ด้วยในเรื่องราวเกี่ยวกับหลักการของระบอบประชาธิปไตยทั้ง 5 ประการ ได้แก่ หลักอำนาจอธิปไตยของปวงชน หลักเสมอภาค หลักเสรีภาพ หลักกฎหมายและหลักเสียงข้างมาก

ค่านิยมทางการเมืองแบบประชาธิปไตย หมายถึง ความเชื่อในหลักการของระบอบประชาธิปไตยทั้ง 5 ประการ ได้แก่ หลักอำนาจอธิปไตยของปวงชน หลักเสมอภาค หลักเสรีภาพ หลักกฎหมายและหลักเสียงข้างมาก ที่มีลักษณะยั่งยืนถาวรเกี่ยวกับวิธีการกระทำหรือเป้าหมายของการกระทำอันเป็นสิ่งที่ตนเองปรารถนา แต่อาจเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นเมื่อได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ จนทำให้เกิดความเชื่อมั่นใหม่ขึ้น

เขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม หมายถึง ชุมชนที่มีสิทธิ์เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคาม รวม 3 เขต 30 ชุมชน ประกอบด้วย

พื้นที่เขต 1 ได้แก่ ชุมชนตักสิลา, ชุมชนศรีสวัสดิ์ 1 ชุมชนศรีสวัสดิ์ 2 ชุมชนศรีสวัสดิ์ 3 ชุมชนปัจฉิมทัศน์ 1 ชุมชนปัจฉิมทัศน์ 2 ชุมชนธัญญา 1 ชุมชนธัญญา 2 ชุมชนธัญญา 3 และชุมขนธัญญา 4

พื้นที่เขต 2 ได้แก่ ชุมชนสามัคคี 1 ชุมชนสามัคคี 2 ชุมชนศรีมหาสารคาม ชุมชนเครือข่าย 1 ชุมชนเครือข่าย 2 ชุมชนมหาชัย ชุมชนโพธิ์ศรี 1 และชุมขนโพธิ์ศรี 2

พื้นที่เขต 3 ได้แก่ ชุมชนนาควิชัย 1 ชุมชนนาควิชัย 2 ชุมชนนาควิชัย 3 ชุมชนอภิสิทธิ์ 1 ชุมชนอภิสิทธิ์ 2 ชุมชนอุทัยทิศ 1 ชุมชนอุทัยทิศ 2 ชุมชนอุทัยทิศ 3 ชุมชนอุทัยทิศ 4 ชุมชนส่องเหนือ ชุมชนส่องใต้ และชุมขนบ้านแมค

ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม หมายถึง ประชาชนที่มีสิทธิ์เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคาม มีอายุ 18 ปีขึ้นไป และมีรายชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

เป็นประโยชน์สำหรับประชาชนในเขตเทศบาลเมืองมหาสารคามผู้มีสิทธิเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลเมืองมหาสารคาม สามารถเสริมสร้างวัฒนธรรมทางการเมืองแบบประชาธิปไตยเพื่อการมีส่วนร่วมทางการบริหารเทศบาลเมืองมหาสารคาม นอกจากนี้ประโยชน์ในเชิงวิชาการ สามารถนำผลการวิจัยไปศึกษาในองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล องค์การบริหารส่วนจังหวัด

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY